

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

a) **Městská část Praha 8**

se sídlem Praha 8, Zenklova 35/1

zastoupená advokátem Ing. Mgr. Bc. Václavem Holým

se sídlem Praha 1, Na Příkopě 857/18

b) **V. K.**

bytem X

zastoupená advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.

se sídlem Praha 1, Vodičkova 704/36

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2

za účasti:

1. Prague Construction a.s., IČO: 27615600

se sídlem Praha 1, Na Struze 227/1

zastoupena advokátem Mgr. Davidem Belhou

se sídlem Praha 2, náměstí Jiřího z Poděbrad 1382/2

2. Proti-plotu, z.s., IČO: 17337925

se sídlem Praha 8, Hnězdenská 767/4a

3. Městská část Praha-Troja, IČO: 45246858

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

se sídlem Praha, Trojská 96

- 4. Z. P.
bytem X
- 5. J. T.
bytem X
- 6. A. H.
bytem X
- 7. V. P.
bytem X
- 8. K. C.
bytem X
- 9. El. P.
bytem X
- 10. M. H.
bytem X

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. MHMP 1922966/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. MHMP 1922966/2023, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 16. 7. 2021, č. j. MCP8 076255/2021, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce Ing. Mgr. Bc. Václava Holého, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč, a to do rukou její zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

- 1. Žalobkyně se samostatně podanými žalobami domáhaly přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jejich odvolání a odvolání dalších účastníků řízení a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 16. 7. 2021, č. j. MCP8 076255/2021. Uvedeným rozhodnutím bylo k žádosti společnosti Prague Construction a.s. (dále jen „stavebník“) rozhodnuto podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

řádu, o umístění stavby Bytový dům „Troja Horizons“ Praha, Bohnice, K Pazderkám, na pozemcích uvedených v prvostupňovém rozhodnutí v k. ú. Troja.

2. Usnesením ze dne 5. 3. 2024, č. j. 17 A 131/2023-81, soud obě žaloby spojil ke společnému projednání a rozhodnutí.

II. Obsah žalob

3. Žalobkyně a) v podané žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedla, že územní plán určuje pro dotčené pozemky stavby funkci OB. Jedná se tedy o území stabilizované, ve kterém se nepředpokládá významný rozvoj, je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Žalobkyně a) tvrdila, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu lze stavbu považovat za zachování, dotvoření či rehabilitaci stávající urbanistické struktury, přičemž žalovaný ani nevyložil obsah uvedených pojmů. Dle žalobkyně a) je území, na kterém je stavba umístěna, kompozičně dotvořeno a nejedná se ani o znovunavrácení funkce stávajícím objektům. Dále žalobkyně a) namítala, že předmětná stavba představuje rozsáhlou stavební činnost, která v daném území není přípustná. K tomu žalobkyně a) odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 54/2014-69. Stavba dle žalobkyně představuje rozsáhlou stavební činnost, neboť výška stavby neodpovídá měřítku sousedních domů a z urbanistického hlediska se v pohledech uplatňuje výrazně negativně, protože je umístěna na hraně Trojské kotliny. Stavba svým umístěním, rozměry, tvarem, hmotou a architektonickým provedením nerespektuje stávající okolní zástavbu a vymyká se ucelené a dokončené urbanistické struktuře zástavby bytových domů, což je v rozporu s čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“). Stavba společně s venkovním parkovištěm zastavuje téměř všechny stavbou dotčené pozemky, což značně zvyšuje dosavadní míru využití území a znamená nepříznivé zahuštění této lokality, čímž se současně mění charakter této lokality. Žalobkyně upozornila zejména na to, že sídliště Bohnice bylo navrženo jako urbanistický celek s ucelenou a dokončenou urbanistickou strukturou. Jedná se o bydlení v bytových domech doplněné řadovými rodinnými domy se základní občanskou vybaveností. Realizovaná podoba sídliště vychází z jednotného konceptu, který navazuje na vítězný návrh urbanistické soutěže z roku 1969. Jednou z hodnot původního konceptu sídliště je dostatek volného veřejného prostoru mezi objekty s klidnými zónami zeleně. Tento veřejný volný prostor je architektonickým záměrem původní koncepce, který měl být zachován, a nejedná se o prostor určený k zastavení. Důkazem toho, že volný prostor je skutečně součástí takto zamýšlené koncepce, je i skutečnost, že obě křižovatky ve tvaru písmene „T“ (K Pazderkám - Čimická a K Pazderkám - Lodžská) mají u zaústění komunikací ve směru na sever, tedy do sídliště, čtyři velké volné plochy po obou stranách komunikací Čimická a Lodžská, což je záměr. Tato koncepce byla správními orgány ignorována.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně a) namítala, že navrhované rozsáhlé povrchové parkoviště a rozlehlé zpevněné plochy nerespektují územním plánem vymezené území se zvláštní ochranou zeleně. Povrchové parkoviště a zpevněné plochy rovněž vytváří zcela nepřiměřenou a zbytečně rozlehlou plochu a narušují rozvolněnou strukturu obytné zástavby. Zdůraznila, že významnou hodnotou sídlištní zástavby jsou veřejně přístupné zelené plochy, které by měly být s ohledem na princip ideálu bydlení v zeleni zachovány, nicméně výstavbou povrchového parkoviště by byla tato hodnota zničena.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

5. Závěrem žaloby žalobkyně a) doplnila, že stavba je rovněž v kolizi s výstavbou celoměstsky významné zbrojnice hasičů v Bohnicích na pozemku parc. č. 1285/1 v k. ú. Troja, přičemž usnesením zastupitelstva městské části Praha 8 ze dne 1. 7. 2020, č. Usn ZMC 017/2020, byl již podán návrh na změnu územního plánu. Nezbytnost stavby hasičské zbrojnice žalobkyně a) odůvodnila tím, že její stavba je prospěšná veřejnosti, zvolené místo je vhodné vzhledem k poloze na kopci v blízkosti hlavních dopravních tepen a v neposlední řadě je významným důvodem i skutečnost, že v současné době sídlí hasičská zbrojnice v nevyhovujících provizorních prostorech v areálu bohnické psychiatrické nemocnice. Touto skutečností se žalovaný zabýval nedostatečně. K argumentaci žalovaného žalobkyně a) poznamenala, že výstavbu hasičské zbrojnice nelze srovnávat s rozsáhlou výstavbou bytového domu a s ní související výstavbou rozlehlého pozemního parkoviště a dalších zpevněných ploch.
6. Žalobkyně b) v prvním žalobním bodu namítala, že umísťovaná stavba není v souladu s územním plánem zeleně městská a krajinná (dále jen „ZMK“). Uvedla, že napadené rozhodnutí umísťuje teplovodní přípojku na pozemek parc. č. 1285/1 v k. ú. Troja, který je plochou ZMK, avšak v rozporu s územním plánem nepoměřuje veřejné zájmy (zájem vyjádřený potřebou umístit technickou infrastrukturu a ostatní veřejné zájmy). Nesouhlasila s vypořádáním své námitky v napadeném rozhodnutí. Namítala, že podzemní vedení znesnadňuje výsadbu dřevin, neboť ta je možná pouze po předchozím písemném souhlasu provozovatele tohoto zařízení. Existence dřevin je jednou ze základních funkcí pozemků zeleně městské a krajinné.
7. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně b) namítala, že nebylo provedeno biologické posouzení, že vyjádření orgánů ochrany vychází z nesprávně zjištěných skutečností a že mělo být požádáno o vydání druhové výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). Uvedla, že biologické hodnocení v oznámení záměru Lanové dráhy Podbaba-Troja-Bohnice konstatuje výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů na bezprostředně sousedícím pozemku parc. č. 1285/1 v k. ú. Troja, a je tedy velmi pravděpodobné, že se nenacházejí i na pozemku umísťované stavby. Vyjádření orgánů ochrany přírody a krajiny žalobkyně b) vytýkala, že neobsahuje všechny nalezené zvláště chráněné druhy (např. zvláště chráněný druh netopýra rezavého, ohrožený druh mravence stepního). Tvrdila, že správní orgán překročil meze svého správního uvážení, když vyhláškou konkrétně vymezené druhy živočichů označil za zcela běžné a jako zvláště chráněné je vůbec nehodnotil. Úvaha o početnosti či ohroženosti daného chráněného druhu je možná při poměrování veřejných zájmů při udělování výjimky, nikoliv při správním uvážení, zda takovouto výjimku vyžadovat či nikoliv. Zdůraznila, že nezákonným zásahem je taková změna stanoviště zvláště chráněného druhu, které vede k faktické likvidaci celé populace v daném místě. Orgán ochrany přírody a krajiny ve svém vyjádření konstatoval, že nepředpokládá porušení podmínek ochrany zvláště chráněných druhů, ale toto své tvrzení nijak blíže nezdůvodnil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013-109). Uzavřela, že lze rozumně předpokládat, že umístění stavby, stavební činnost a užívání stavby povedou k porušení podmínek ochrany zvláště chráněných druhů, které se v lokalitě zcela prokazatelně vyskytují a jsou na ni vázány. Žalobní bod žalobkyně b) uzavřela tvrzením o porušení § 56 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v situaci, kdy výskyt zvláště chráněných druhů byl zjištěn až po zahájení územního řízení a nelze vyloučit zásah do jejich ochranných podmínek, přesto bylo povoleno umístění stavby bez vydání druhové výjimky. Závěrem žalobkyně b) odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012-38.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

8. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně b) namítala nesprávně stanovený počet parkovacích stání. Tvrdila, že 29 bytů je namísto 2+kk deklarováno jako 1+kk. Z tohoto důvodu by měl být počet parkovacích stání o 14,5 vyšší. K uvedenému závěru žalobkyně b) dospěla na základě zjištění, že u bytů 1+kk není dotažena příčka mezi obývacím pokojem a ložnicí. Jedná se o byty o velikosti 55 m², s dvěma vstupními dveřmi do hlavní místnosti, dvěma okny v této místnosti a se započatou příčkou v polovině obytné místnosti. Obdobně velké a členěné byty jsou v tomto bytovém domě byty 2+kk, ostatní byty 1+kk jsou výrazně menší. K tomu žalobkyně b) odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2017, č. j. 29 A 27/2017-216.
9. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně b) tvrdila, že umísťovaná stavba není v souladu s územním plánem – izolační zeleň (dále jen „IZ“). K tomu žalobkyně uvedla, že obslužná komunikace z umísťované stavby je vedena na pozemku parc. č. 1285/40 v k. ú. Troja, který je územním plánem vymezen jako IZ. Na pozemku o celkové ploše 179 m² dvoupruhová komunikace se šířkou min. 6 m (bez odvodních kanálů) zabere cca 140 m². Dle žalobkyně b) tak není splněn požadavek na zachování dominantního podílu zeleně na pozemku stavebníka.
10. V pátém žalobním bodu žalobkyně b) namítala, že možnost umístění stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně není v předložené projektové dokumentaci i stanoviscích dotčených orgánů posouzena a odůvodněna. Dle žalobkyně umístění stavby nesplňuje závazné požadavky na koeficient zeleně dle kódu míry využití území pro běžné zastavitelné území. Vypočítávaný koeficient zeleně je přitom nerealistický, například z důvodu započítávání plochy popínavé zeleně po fasádě domu, jejíž vypočítávaná plocha ignoruje existenci oken v budově. Žalobkyně b) si byla vědoma, že stabilizovaná území závazný koeficient nemají, avšak byla přesvědčena, že je v rozporu s účelem a smyslem územního plánování, aby v rozvojových plochách, určených k výstavbě, byl stavebník povinen zachovat více zeleně než v plochách stabilizovaných v území se zvýšenou ochranou zeleně. Tvrdila, že stavební úřad umístěním stavby překročil hranice správního uvážení při výkladu tohoto pojmu. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 143/2017-75 a zdejšího soudu č. j. 3 A 31/2022-145.
11. V šestém žalobním bodu žalobkyně b) namítala, že realizací záměru dojde k přetížení dopravy oproti současnému stavu, a tedy ke kumulativnímu nárůstu dopravy. Uvedla, že obyvatelé umísťovaného záměru budou mít s nejvyšší pravděpodobností cca 152 automobilů. Stanovený počet parkovacích stání umísťovaného záměru je pak pouze 98. Dále je nutno přičíst, že projekt lanovky Podbaba-Troja-Bohnice vyčísluje 600 parkovacích míst pro denní návštěvníky a cestující dráhy. Uvedla, že stavební úřad je povinen při svém rozhodování hájit veřejný zájem a mimo jiné pohodu bydlení stávajících obyvatel, je proto nepřípustné, aby stavební úřad zcela odhlížel od reality s odkazem na zastaralé a nevyhovující normy a velmi pravděpodobnou projekci budoucnosti založenou na nezpochybnitelných statistických údajích označoval za nedoloženou domněnku.
12. V sedmém žalobním bodu žalobkyně b) namítala neposouzení vlivu na krajinný ráz. Uvedla, že stavba je umísťována přímo na hranu svahu bohnické plošiny a trojské kotliny, tj. je zdaleka viditelná a svahy pod ní jsou typické svou nezastavěností. Na hraně svahu není umístěna žádná obdobná stavba, takto vysoké stavby jsou umístěny dále od hrany svahu právě z důvodu harmonických dálkových pohledů. K tomu žalobkyně b) odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, a č. j. 10 As 316/2021-39.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

13. V osmém žalobním bodu žalobkyně b) namítala, že dopravní napojení ohrozí bezpečnost a plynulost provozu a že předložená rozhodnutí a závazná stanoviska jsou věcně nesprávná a nedostatečně odůvodněná.
14. V devátém žalobním bodu žalobkyně b) rozporovala splnění podmínek pro umístění stavby ve stabilizovaném území. Tvrdila, že navrhovaný objekt svoji výškou výrazně převyšuje okolní objekty na kraji sídliště. Projektová dokumentace a závazné stanovisko výšku vztahují k vyšší zástavbě, která je typická pro vzdálenější střed sídliště. Napadené rozhodnutí rovněž opakovaně vztahuje umísťovanou stavbu k sousední rozvojové ploše. Pokud by úmyslem obce byla stejně intenzivní výstavba po obou stranách ulice Lodžské, zajisté by rozvojové území s vysokým koeficientem upravila v obou těchto plochách, což neučinila. Tvrdila, že stávající urbanistická struktura umístění další stavby nepřipouští. Urbanistická struktura je tvořena krajinně-ekologickou strukturou, tj. vzrostlou sídlištní zelení. Koeficient zeleně pro záměr s podlažností 11 NP není na pozemcích investora adekvátní urbanistické struktury v dotčeném území. Nelze přitom odkazovat na dostatečné množství zelených ploch v bezprostředním okolí záměru.
15. Dále žalobkyně b) v rámci tohoto žalobního bodu namítala, že umísťovaná stavba naplňuje definici rozsáhlé stavební činnosti, která není ve stabilizovaném území přípustná. Uvedla, že umísťovaná stavba svojí velikostí vůči velikosti pozemku přesahuje veškeré regulativy územního plánu pro rozvojová území a je třeba ji považovat za naddimenzovanou. Umísťovaná stavba nerespektuje koeficient zeleně obvyklý v dotčeném území a velikost hrubé podlažní plochy a zastavěnosti vzhledem k dotčenému pozemku. Navrhovaná stavba je rozsáhlejší, než je v dotčeném území obvyklé, a je rozsáhlejší, než by bylo možné umístit v území určeném pro novou zástavbu (vzhledem k velikosti pozemku investora). Koeficient podlažních ploch vychází na cca 4,0, tedy vyšší než územní plán hl. m. Prahy předpokládá pro jakýkoliv typ rozvojové plochy. Jedná se tedy o rozsáhlou stavební činnost, která nerespektuje stávající urbanistickou strukturu.
16. Konečně uvedený žalobní bod žalobkyně b) uzavřela tvrzením, že ve stabilizovaném území je možné připustit novou výstavbu, pokud jde o zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Ve stabilizovaném území není možné umístit stavbu pouze s argumentem, že stavba „nenaruší“ stávající strukturu. Stavba musí strukturu dotvořit a rehabilitovat, pro území musí být přínosem. V případě umísťovaného záměru však tento přínos není prokázán a není ani nijak argumentován. Při umístění stavby ve stabilizovaném území je třeba popsat, jaké jsou stávající vady struktury a jak stavba v kontextu těchto vad strukturu dotváří a rehabilituje. Bez toho není možné konstatovat soulad s územním plánem. V rámci tohoto tvrzení žalobkyně b) odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 122/2014-89, a rozsudek č. j. 7 As 143/2017-75.
17. V desátém žalobním bodu žalobkyně b) upozornila, že žádost stavebníka byla v minulosti již dvakrát zamítnuta. Tvrdila, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, aby se nedostalo do kolize se zásadou legitimního očekávání a zásadou logického uvažování. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 143/2017-75, a uzavřela, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.
18. V jedenáctém žalobním bodu žalobkyně b) tvrdila, že umísťovaná stavba nesplňuje požadavky čl. 4 odst. 1 OÚTP a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). K tomu odkázala na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

svou argumentaci k architektonickému a urbanistickému charakteru prostředí, dále na argumentaci k dopravní obslužnosti a na argumentaci vztahující se k hlukové studii.

19. Ve dvanáctém žalobním bodu žalobkyně b) poukázala na odmítavý postoj žalobkyně a) a nesouhlas místních obyvatel s umístěním předmětné stavby. Rovněž tvrdila, že nesouhlas Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy nebyl žalovaným brán v potaz.
20. Ve třináctém žalobním bodu žalobkyně b) namítala rozpor se zásadami územního rozvoje, neboť umísťovaná stavba se nachází v územní rezervě pro severní tramvajovou tangentu. V rámci této námítky žalobkyně b) rozporovala tvrzení žalovaného, že na ploše územní rezervy je umístěna pouze stavba vedlejší, nikoliv stavba hlavní. Navíc z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by umísťovaná stavba byla koordinována s případnou budoucí tramvajovou tratí a případná tramvajová trať nebyla vůbec prioritizována. Dle žalobkyně b) je umístění stavby v rozporu s § 23b odst. 4 stavebního zákona.
21. Ve čtrnáctém žalobním bodu žalobkyně b) namítala, že napadené rozhodnutí zjevně straní záměru na úkor vyjádření veřejnosti. K tomu žalobkyně b) poukázala na to, že stavební úřad v rámci vydání územního rozhodnutí zamítnul všech 130 připomínek ze strany dotčené veřejnosti, žalobkyně a) i Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, kde k odůvodnění použil i zkopírované citace z DUR stavebníka, aniž by doložil, jakým způsobem k uvedenému názoru přišel.
22. V patnáctém žalobním bodu žalobkyně b) namítala narušení pohody bydlení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113.
23. V posledním šestnáctém žalobním bodu žalobkyně b) rozporovala stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 9. 2023, č. j. MZDR 26101/2023-2/OVZ, respektive hlukovou studii. Tvrdila, že umísťovaná stavba bude vystavena vyššímu hluku, než jak bylo předloženo v rámci hlukové studie. V této souvislosti žalobkyně b) poukázala zejména na absenci izolační zeleně, na tranzitní dopravu z páteřní ulice Lodžská směřující do/z Troje, na lanovou dráhu a schválenou tramvajovou trat Kobylice – Poliklinika Mazurská. Dále žalobkyně b) namítala, že k měření hluku došlo v nevhodnou dobu (v lednu), neboť v tuto dobu dochází k výrazným odchylkám od běžné intenzity dopravy, a tvrdila, že dopravně inženýrská studie je založena na datech, která neexistují, neboť ulice Trojská a K Pazderkám nepatří do sledované sítě TSK.

III. Vyjádření žalovaného k podaným žalobám a související vyjádření

24. Ve vyjádřeních k podaným žalobám žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žaloby zamítl.
25. K prvnímu žalobnímu bodu žalobkyně a) žalovaný uvedl, že podstatou námítky je skutečnost, že žalobkyně a) považuje stávající sídlištní zástavbu za ucelený urbanistický celek, který nelze nově stavebně upravovat, resp. dotvářet. Takový požadavek by však musel být promítnut do obsahu územně plánovací dokumentace, což není. Názor žalobkyně, že se nejedná o plochu určenou k zastavění, je mylný. Zelené plochy při křižovatkách ulic K Pazderkám - Čimická a K Pazderkám-Lodžská územní plán respektuje vymezením nezastavitelného území ZMK, jehož funkci záměr nenarušuje. Žalovaný setrval na názoru, že stavba svým jednoduchým architektonickým pojetím koresponduje s okolní panelovou zástavbou, respektuje výškovou hladinu okolních staveb a vhodně hmotově doplňuje hlavní kompoziční osu území - ulici Lodžskou. Závěr žalovaného je zcela v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 54/2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

26. Ke druhému žalobnímu bodu žalobkyně a) žalovaný uvedl, že územní plán pouze vymezuje území se zvýšenou ochranou zeleně, ale neposkytuje žádný nástroj pro regulaci v tomto území. Zahrnutí řešené plochy do území se zvýšenou ochranou zeleně neznámá, že by v této ploše nebyla umožněna nová výstavba, ale pouze to, že se má při umístování záměru zohlednit ochrana stávající zeleně, zejména kvalitních a perspektivních dřevin. Hodnotná zeleň, kterou by bylo nutné chránit, se na předmětných pozemcích nenachází. Stávající zeleň mezi bytovými domy a stávajícími komunikacemi nebude narušena a rozvolněnost zástavby zůstává zachována. Povrchové parkoviště není v zástavbě sídliště cizorodý prvek, např. pozemky záměru ze severu sousedí s parkovištěm při poliklinice Mazurská.
27. Ke třetímu žalobnímu bodu žalobkyně a) žalovaný nad rámec skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí doplnil, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací je rozhodný stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání rozhodnutí (např. sp. zn. 4 As 63/2018).
28. K žalobě žalobkyně b) žalovaný k jednotlivým žalobním bodům poukázal na napadené rozhodnutí, neboť uplatněné námitky kopírují odvolací námitky.
29. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný doplnil, že žalobkyně b) připouští, že výsadba dřevin není v ploše ZMK existencí podzemních sítí vyloučena, pouze v případě dotčení pásma vyžaduje předchozí souhlas vlastníka či provozovatele technické infrastruktury.
30. K druhému žalobnímu bodu sdělil, že žalobkyně b) v žalobě reaguje na věty vytržené z kontextu vyjádření odboru ochrany prostředí, argumentačně se pohybuje v rovině obecných tvrzení, popř. vychází z biologického hodnocení, které bylo zpracováno pro odlišný záměr na odlišných pozemcích. Žalobkyně b) není v řízení povolána k ochraně veřejného zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2022, sp. zn. 2 As 86/2020).
31. Ke třetímu žalobnímu bodu žalobkyně b) žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, sp. zn. 2 As 93/2022, ve kterém se uvedený soud zabýval totožnou námitkou.
32. Ke čtvrtému žalobnímu bodu měl žalovaný za to, že žalobkyně b) pominula závěr, že pozemek parc. č. 1285/40 v k. ú. Troja je součástí plochy IZ a požadavek na zachování dominantní podílu zeleně se uplatňuje pro celou plochu IZ.
33. V rámci vyjádření k pátému žalobnímu bodu žalobkyně b) žalovaný zopakoval, že zahrnutí řešené plochy do území se zvýšenou ochranou zeleně neznámá, že by v této ploše nebyla umožněna nová výstavba, ale pouze to, že se má při umístování záměru zohlednit ochrana stávající zeleně, zejména kvalitních a perspektivních dřevin. Uvedené je v kompetenci orgánu ochrany přírody.
34. K šestému žalobnímu bodu žalobkyně b) žalovaný shrnul, že správní orgány jsou vázány obsahem žádosti, kterou v územním řízení posuzují dle hledisek § 90 stavebního zákona. Nejsou oprávněny po žadateli požadovat jiné řešení, resp. navýšení počtu parkovacích stání nad rámec obecných požadavků na výstavbu.
35. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný doplnil, že žalobkyně b) není povolána k ochraně dálkových pohledů na lokalitu, ve které vlastní nemovitost.
36. K osmému žalobnímu bodu měl žalovaný za to, že žalobkyně b) není v řízení povolána k ochraně dalších účastníků.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

37. K devátému žalobnímu bodu žalovaný setrval na stěžejním závěru, že záměr je v souladu s regulativem územního plánu pro umísťování staveb do stabilizovaného území, protože nevybočuje z obvyklých rozměrů nebo hmotového ztvárnění objektů stávajících bytových domů.
38. V rámci desátého žalobního bodu považoval žalovaný odkaz žalobkyně b) na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 143/2017 za nepřiléhavý.
39. V případě jedenáctého žalobního bodu nebyl žalovanému zřejmý význam argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 143/2017.
40. V rámci dvanáctého a rovněž čtrnáctého žalobního bodu žalovaný upozornil, že žalobkyně je legitimována pouze k ochraně svých práv a nepřísluší jí hájit práva jiných účastníků řízení.
41. K třináctému žalobnímu bodu žalovaný zdůraznil, že žalobkyně setrvale zaměňuje koridor tramvajové trati a koridor územní rezervy pro tramvajovou trať.
42. U patnáctého žalobního bodu žalovaný upozornil, že žalobkyně b) závěry správních orgánů nevyvrací, pouze s nimi nesouhlasí.
43. Konečně k šestnáctému žalobnímu bodu měl žalovaný za to, že veškerá obsáhlá argumentace se pohybuje v rovině tvrzení, která se mohou jevit logická, ale nejsou doložena odbornými podklady. Dle odborné predikce potvrzené názorem Ministerstva zdravotnictví (závazné stanovisko ze dne 11. 7. 2023, č.j. MZDR 15657/2023-6/OVZ, a sdělení ze dne 12. 9. 2023, č. j. MZDR 26101/2023-2/OVZ) zdroje hluku navržené v rámci záměru nezpůsobí překračování zákonných limitů. Ve vztahu k bytovým domům č. p. 482, 483 ve spoluvlastnictví žalobkyně se akustická zátěž vlivem umístění záměru sníží (kontrolní bod KB2 – k tomu str. 22 Akustické studie Z220914-01).
44. Stavebník považoval podané žaloby za nedůvodné a napadené rozhodnutí za věcně správné a zákonné.
45. V replice ze dne 27. 2. 2024 žalobkyně b) nesouhlasila s vyjádřením žalovaného.
46. Osoba zúčastněná na řízení spolek Proti-plotu, z.s. (dále jen „spolek“) ve vyjádření k podaným žalobám měla za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť cituje pasáže stavebníka z dokumentace pro územní řízení (DUR), případně dotčených orgánů, avšak nejsou srozumitelně, přezkoumatelně a vnitřně koherentně uvedeny úvahy žalovaného. K tomu spolek poukázala na vypořádání námítky, spočívající v absenci druhové výjimky. Dle spolku je toto vypořádání pouze formální, bez skutečného zkoumání a nedostatečného odůvodnění. Dále spolek nesouhlasil s vypořádáním námítky spočívající v porušení zásad rovného postavení dotčených osob a nestrannosti. Spolek tvrdil, že stavba je v rozporu s urbanistickým charakterem území a nerespektuje stávající zástavbu, nebyl zohledněn čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTTP a vyhláška č. 501/2006 Sb., nebyly řádně vypořádány příslušné námítky žalobkyň, Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy a dotčených sousedů. Dotčené sídliště je uspořádáno ve vzdušném stylu s bohatým prokládáním zelenými plochami a koncipováno jako jeden architektonicko-urbanistický celek. Zeleň má kompenzovat zahuštění plochy. Jižní část zástavby je tvořena pouze budovami s 8 nadzemními podlažími. Kapacita zástavby je v dané oblasti v současné době již vyčerpána. Spolek rovněž napadal vypořádání námítky zabývající se pohodou bydlení, umístěním stavby v území se zvýšenou ochranou zeleně a nesouladu s charakterem území, námítky spolku jsou toliko v obecné poloze. Konečně spolek rozporoval i závěry žalovaného, pokud jde o umístění stavby ve stabilizovaném území. K tomu poukázal na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

případ sídliště Písečná, respektive rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 143/2017-75 s tím, že v projednávaném případě by měl být aplikován obdobný princip. Rovněž pak poukázal na situaci na křižovatkách na sídlišti Bohnice.

47. V podání ze dne 3. 6. 2024 žalobkyně a) rozvinula své první dva žalobní body.
48. V podání ze dne 4. 6. 2024 žalobkyně b) rozvinula šestnáctý žalobní bod.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

49. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
 50. Při ústním jednání konaném dne 10. 6. 2024 žalobkyně a), žalovaný a stavebník odkázali na svá předchozí podání, případně je stručně shrnuli. Žalobkyně b) se z jednání řádně omluvila, soud v souladu § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal, neboť neshledal žádný důležitý důvod pro odročení věci. Z jednání se rovněž omluvila osoba zúčastněná na řízení spolek. Soud neprovedl důkazy žalobkyně b) uvedené v podání ze dne 4. 6. 2024, neboť je považoval za nadbytečné. K posouzení předmětné věci postačuje obsah správního spisu.
 51. Soud se předně zabýval námitkami, které shledal důvodnými.
 52. Druhý žalobní bod žalobkyně a) se částečně překrývá s pátým žalobním bodem žalobkyně b). Soud tyto žalobní body tedy vypořádá společně. Podstata žalobního bodu spočívá v tvrzení o rozporu umísťované stavby s územním plánem, konkrétně s umístěním stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že předmětná stavba je umísťována v území se zvýšenou ochranou zeleně. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z výkresu č. 31 územního plánu – Podrobné členění ploch zeleně. Zároveň z tohoto výkresu vyplývá, že pojem „území se zvýšenou ochranou zeleně“ je informativním prvkem. K argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že územní plán neposkytuje žádný nástroj pro regulaci v tomto území, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008-201, podle kterého „[s]měrná část územně plánovací dokumentace představuje doprovodnou část závazné části územně plánovací dokumentace a stavební úřad ji musí brát v úvahu, neboť i ona je podkladem rozhodování v území, jak vyplývá ze stavebního zákona. Může se však od ní z racionálních a legitimních důvodů odchýlit, pokud zdůvodní svůj způsob řešení, zejména s ohledem na požadavky závazné části a smysl a účel obsahu územně plánovací dokumentace (...) Pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, zda také směrná část byla podkladem rozhodování v území, či zda ji stavební úřad ignoroval.“. Existenci území se zvýšenou ochranou zeleně je tak správní orgán povinen při rozhodování o umístění stavby plně respektovat.
 53. Soud shledal napadené rozhodnutí v části, ve které se zabývá umístěním stavby v území se zvýšenou ochranou zeleně, nepřezkoumatelným. V napadeném rozhodnutí žalovaný poukazyval zejména na skutečnost, že se v daném území nenachází hodnotná zeleň, kterou by bylo nutno chránit, což dovozoval z neexistence kvalitních a perspektivních dřevin. Z Metodického pokynu 2019 k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného usnesením Rady hl. m. Prahy č. 721 ze dne 23. 4. 2019, v části B (dále jen „metodický pokyn“), na který odkazuje sám žalovaný vyplývá, že „[ú]zemí se zvýšenou ochranou zeleně jsou stávající obytné soubory sídlištní zástavby se začleněnými areály mateřských
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

a základních škol a drobnými zdravotnickými zařízeními, ve kterých je cílem ochrana souvislých ploch zeleně, solitér a skupin kvalitních a perspektivních dřevin v doplňkové funkci, které jsou převážně parkově upraveny. Dále území se zvýšenou ochranou zeleně vymezuje zastavěné pásmo se stabilizovaným či zvýšeným podílem zeleně v kontaktu s lesními porosty, hodnotnými přírodními lokalitami, vegetačními doprovody vodotečí, ve kterých je cílem ochrana souvislých ploch zeleně, solitérů a skupin kvalitních a perspektivních dřevin, které obohacují celoměstský systém zeleně a systém ÚSES.“ (poznámka: zdůraznění provedl zdejší soud). Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že cílem vymezení území se zvýšenou ochranou zeleně je nejen ochrana kvalitních a perspektivních dřevin, ale rovněž i ochrana souvislých ploch zeleně. I na ochranu souvislých ploch zeleně metodický pokyn totiž odkazuje. Zabýval-li se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze otázkou výskytu kvalitních a perspektivních dřevin, dopustil se nedovoleného zúžení předmětu správní úvahy. Úvaha žalovaného se měla rovněž zabývat i otázkou ochrany souvislých ploch zeleně. Tuto úvahu pak považuje soud v projednávaném případě za nezbytnou i s ohledem na skutečnost, že umístěním předmětné stavby dochází k zásadnímu ubytku zeleně na pozemku umísťované stavby. Na pozemku, který doposud nebyl zastavěn a který pokrývá zeď o rozloze 2 449 m² (viz str. 12 Průvodní a souhrnné technické zprávy DUR), se bude po umístění předmětné stavby nacházet zeď toliko o rozloze 522 m² (viz strana 53 prvostupňového rozhodnutí a strana 15 napadeného rozhodnutí), což představuje pokles zeleně o cca 79 %. Takové snížení soud považuje za citelný zásah do poměrů ve stabilizovaném území. Dochází-li k takovému zásahu, je nezbytné řádné odůvodnění odchýlení se od smyslu a účelu obsahu územně plánovací dokumentace. S ohledem na uvedené shledal soud druhý žalobní bod žalobkyně a) a pátý žalobní bod žalobkyně b) důvodným.

54. Soud rovněž přisvědčil čtvrtému žalobnímu bodu žalobkyně b). V uvedeném žalobním bodu žalobkyně b) namítala rozpor umísťované stavby, konkrétně obslužné komunikace na pozemku parc. č. 1285/40 v k. ú. Troja, s územním plánem IZ. Při posouzení uvedené námítky soud vyšel v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozhodnutí 24. 5. 2018, č. j. 4 As 63/2018-28) z územního plánu ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí. V tomto znění územní plán podmíněčně připouští do území IZ umístění vozidlové komunikace, avšak pouze za předpokladu zachování dominantního plošného podílu zeleně. I když územní plán výslovně neodkazuje na zachování dominantního plošného podílu zeleně na pozemku, tak jak činí *Průvodní zpráva územního plánu hl. m. Prahy* a činila tak předchozí úprava (viz opatření obecné povahy č. 55/2018/OOP), má soud za to, že tato skutečnost vyplývá z kontextu vymezení území IZ. Umístění vozidlové komunikace je v území IZ podle první věty podmíněčně přípustné. Pro podmíněčně přípustné využití však současně územní plán v poslední (čtvrté) větě stanoví podmínku, že „nedojde k znehodnocení nebo obrožení využitelnosti dotčených pozemků“. Poslední věta vymezující podmíněčně přípustné využití IZ již tedy výslovně odkazuje na dotčené pozemky. Soud pak má za to, že dotčené pozemky jsou právě ty pozemky, na které je umísťován podmíněčně přípustný záměr. Na základě spojení první a poslední věty podmíněčně přípustného využití území IZ nelze dospět k jinému závěru, než že dominantní plošný podíl zeleně je nutno vázat na stavbou dotčené pozemky v souhrnu, tj. v projednávaném případě na pozemek parc. č. 1285/40 v l. ú. Troja jako takový, nikoliv na plochu IZ. Soud připomíná, že v projednávaném případě obslužná komunikace zabírá takřka celý předmětný pozemek. Soud nemůže přisvědčit tvrzení žalovaného, že požadavek zachování dominantního podílu zeleně na jednotlivých pozemcích nedává smysl. Vztáhnutí požadavku na pozemek, a nikoliv plochu soud považuje za plně oprávněný. *Ad absurdum*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

by v případě dvou stejných pozemků v oblasti IZ mohl majitel jednoho pozemku v dané oblasti svůj pozemek ze 100 % využít např. pro parkování s tím, že sousední pozemek je nezastavěný, a tedy dominantní podíl zeleně zůstal zachován, avšak majitel druhého pozemku by už stejnou možnost neměl, neboť kapacita daného území byla vyčerpána.

55. Následně se soud zabývá námitkami, které neshledal oprávněnými.
56. Soud neshledal první žalobní bod žalobkyně a) a rovněž devátý žalobní bod žalobkyně b) důvodným. K tvrzení, že se nejedná o prostor určený k zastavění, soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně své tvrzení dovozuje od koncepce sídliště Bohnice. Pro posouzení otázky, zda lze stavbu umístit do daného území, či nikoliv je rozhodný pouze územní plán. Z územního plánu vyplývá, že předmětná stavba je umísťována v zastavitelném území s využitím OB. Stavební úřad v napadeném rozhodnutí podrobně popsal, jaké využití je v této ploše přípustné, podmíněčně přípustné a nepřípustné. Následně stavební úřad odůvodnil, proč umístění předmětné stavby považuje za přípustné. Uvedené posouzení nečiní žalobkyně sporným, když pouze odkazují na koncepci sídliště Bohnice. Jak soud však uvedl výše, tato koncepce není pro posouzení otázky, zda lze předmětnou stavbu v daném území umístit, rozhodná.
57. Dále soud uvádí, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že předmětná stavba je umísťována do stabilizovaného území. Co je stabilizované území vymezuje oddíl 7a odst. 3 přílohy č. 1 územního plánu. Podle tohoto ustanovení není ve stabilizovaném území uvedena míra využití ploch. Z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny. Z výše uvedeného vyplývá, že ve stabilizovaném území není dána míra využitelnosti ploch. Jestliže tedy žalobkyně poukazuje na zvýšení dosavadní míry využitelnosti území a nepříznivé zahuštění, nejedná se o parametr, který by byl pro posouzení přípustnosti stavebního záměru v rámci stabilizovaného území rozhodující.
58. Soud přisvědčuje tvrzení žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí nejsou explicitně vymezeny pojmy zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury, stejně jako pojem rozsáhlá stavební činnost. Vymezení těchto pojmů však z uvedených rozhodnutí vyplývá implicitně. Správní orgány měly v projednávaném případě za to, že umísťovaná stavba dotváří okrajovou část sídliště Bohnice. K uvedenému závěru správní orgány dospěly na základě zjištění, že se předmětná stavba umísťuje na okraji stávající zástavby bohnického sídliště s typicky modernistickou strukturou zástavby, konkrétně na volné prostranství na západě od křižovatky komunikací Lodžská a K Pazderkám. Zdůraznily, že komunikace Lodžská vytváří vstupní tepnu do prostoru stávajícího sídliště a že se daný volný prostor jeví jako nedotvořený a neuspořádaný. Umísťovaná stavba pak dle správních orgánů v daném území vytváří jasný opěrný bod, stejné funkční náplně, jako je převažující funkční náplň sídliště Bohnice.
59. Správní orgány v projednávaném případě vyšly ze širšího okolí umísťované stavby, zejména z jižní ucelené části sídliště Bohnice mezi komunikacemi K Pazderkám, Lodžská a Mazurská, dále bylo přihlédnuto k zástavbě v ulici Hnězdenská. Popsaly, jaké stavby se v daném území nachází, tj. při jižním okraji bytové dvojdomy o 8 podlažích a dále bytové domy o 11 až 15 podlažích v ulici Krynická (bytový dům o 12 vchodech), Mazurská, Pomořanská a Hnězdenská. Bytová zástavba je pak doplněna nižšími objekty občanské vybavenosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Výšková hladina stávající zástavby se dle správních orgánů pohybuje v rozmezí 21 až 40 m. S ohledem na uvedené dospěly k závěru, že umísťovaná stavba respektuje výškovou hladinu okolních staveb, tedy že z hlediska výšky okolní zástavby nijak nevyčnívá, a to ani po zohlednění terénu. Z hlediska půdorysných rozměrů bylo správními orgány zohledněno, že umísťovaná stavba se půdorysnými rozměry blíží menším bytovým domům v daném území, tj. bytovým dvojdomům. Konečně z hlediska hmotového správní orgány uvážily, že je umísťovaná stavba navržena tak, aby nenarušovala okolní zástavbu, která se vyznačuje unifikovanými, pravidelně členěnými fasádami bez horizontálního dělení a spojováním do velkých monotónních celků. Na základě uvedeného správní orgány dospěly k závěru, že umísťovaná stavba svými rozměry a hmotovým ztvárněním nikterak nevybočuje ze stávající zástavby. Správní orgány tak měly za to, že se nejedná o rozsáhlou stavební činnost.

60. Dle soudu jsou úvahy správních orgánů ve vztahu k posouzení umístění předmětné stavby ve stabilizovaném území ucelené, logické a nikterak nevybočují z mezí správní úvahy. K námitkám žalobkyní poukazujícím na výšku umísťované stavby soud uvádí, že tyto své úvahy omezují na typ zástavby nacházející se při samotném jižním okraji sídliště. Soud však má za to, že správními orgány bylo zcela správně zvoleno širší okolí umísťované stavby. Umísťovaná stavba se stává součástí celého okolí, nikoliv pouze jižní okrajové části sídliště, nelze tedy pominout i další budovy nacházející se v blízkosti umísťované stavby. Dům o 11 patrech (tedy stejně vysoká stavba jako stavba umísťovaná) se nachází v samotné blízkosti umísťované stavby (viz Pomořanská 485, 486, 487).
61. K námitkám, podle kterých se v projednávaném případě jedná o rozsáhlou stavební činnost, soud doplňuje, že se správní orgány explicitně nezabývaly mírou zastavěnosti dotčených pozemků. Soud však neshledal, že by absence této úvahy způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány totiž dospěly k závěru, že umísťovaná stavba respektuje charakter stávající zástavby, neboť zachovává výškovou hladinu, půdorysnými rozměry se blíží menším bytovým domům a hmotově ztvárnění odpovídá stávající zástavbě. Na základě uvedeného měly správní orgány za to, že se v projednávaném případě nejedná o rozsáhlou stavební činnost. Dle soudu, jestliže správní orgány dospěly k závěru, že umísťovaná stavba je výškově, půdorysně a vzhledově a hmotově srovnatelná s okolními domy, nelze ani po případném zohlednění míry zastavěnosti dotčených pozemků dospět k závěru o rozsáhlé stavební činnosti. Co se rozumí rozsáhlou stavební činností je nutno vykládat s ohledem na charakter okolní zástavby umísťované stavby. Povaha okolní zástavby umísťované stavby vylučuje, aby se v projednávaném případě jednalo o rozsáhlou stavební činnost.
62. Třetí žalobní bod žalobkyně a) není oprávněný. V uvedené námitce žalobkyně a) poukazovala na stavbu hasičské zbrojnice a současně měla za to, že se žalovaný s její námitkou dostatečně nevypořádal. Dle soudu vypořádání námítky žalobkyně a) v napadeném rozhodnutí je sice stručné, ale plně vyčerpávající. Ostatně ani žalobkyně a) v podané žalobě neuvedla, jaké další úvahy žalovaného by měly být součástí napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že v současné době je toliko požádáno o změnu územního plánu. Soud pak doplňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozhodnutí 24. 5. 2018, č. j. 4 As 63/2018-28) je rozhodný pro posouzení předmětného záměru pouze územní plán platný ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Dále měl žalovaný za to, že případná kolize s uvažovanou stavbou je řešitelná přeložkou. Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že umísťovaná stavba sama o sobě nepředstavuje překážku bránící výstavbě hasičské zbrojnice. Pokud pak žalobkyně a) rozporuje tvrzení žalovaného, podle kterého je její postoj nekonzistentní, pak s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

skutečnost, že se nejednalo o nosnou argumentaci, ale spíše poznámku na okraj, nemůže toto tvrzení vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

63. Prvnímu žalobnímu bodu žalobkyně b) nelze přisvědčit. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k námitce žalobkyně b) zabýval otázkou poměřování zájmu vyjádřeného potřebou umístit technickou infrastrukturu na daném pozemku s ostatními veřejnými zájmy (blíže viz strana 13 napadeného rozhodnutí). Ostatní veřejný zájem žalovaný spatřoval v zachování stávající funkce daného pozemku, tj. naplňování funkce rekreační zeleně ve městě. Protože je liniové vedení technické infrastruktury navrženo tak, že se nedotýká využití daného území pro stanovený účel, měl žalovaný za to, že ke kolizi zájmů nedošlo. Z uvedeného důvodu nebylo potřeba provádět jejich poměřování. S uvedeným hodnocením se soud ztotožňuje. Je-li hlavním využitím ZMK zeleň s rekreačními aktivitami a současně technická infrastruktura je umísťována pod povrchem, tedy na povrchu se neprojeví, je vyloučen střet dotčených zájmů. K poukazu žalobkyně b) na skutečnost, že výsadba dřevin bude vyžadovat souhlas provozovatele zařízení technické infrastruktury, soud uvádí, že již v současné době se na předmětném pozemku nachází liniové vedení technické infrastruktury včetně příslušných ochranných pásem. K podstatnému zhoršení stávající situace tak v důsledku napadeného rozhodnutí nedochází. Odkaz žalobkyně b) na vedení plánované lanové dráhy soud považuje za mimoběžný.
64. Důvodným dle soudu není ani druhý žalobní bod žalobkyně b). Uvedenou námitku žalobkyně b) založila na nesprávnosti vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 17. 3. 2020, č. j. MHMP 457965/2020, kterou dovozovala z „*Hodnocení podle § 67 zák. č. 114/1992 Sb.*“, jenž bylo vypracováno pro stavbu „*Lanovka Podbaba-Troja-Bohnice*“. Soud úvodem konstatuje, že námitka žalobkyně b) je značně obecná, neboť např. opakovaně poukazuje na výskyt zvláště chráněných druhů živočichů, avšak konkrétně zmiňuje pouze netopýra rezavého a mravence stepního, které označuje za silně ohrožené, respektive ohrožené druhy. Dále soud konstatuje, že tvrzení žalobkyně b), že uvedené hodnocení konstatuje výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů na pozemku parc. č. 1285/1 v k. ú. Troja, nemá v předmětném hodnocení oporu. Hodnocení se zabývá obecně výskytem zvláště chráněných druhů živočichů, a to v trase vedení lanové dráhy, aniž by přesně specifikovalo, jaké konkrétní druhy zvláště chráněných živočichů se na jednotlivých pozemcích nacházejí. Skutečnost, že se v trase vedení lanové dráhy, která má celkově 2,3 km a prochází značně rozlišnými oblastmi (tok Vltavy, zastavěné území apod.), vyskytují zvláště chráněné druhy živočichů, neznamená, že se vyskytují právě na pozemku parc. č. 1285/1 v k.ú. Troja a v jeho nejbližším okolí. Žalobkyně jiné důkazy k prokázání svého tvrzení nedoložila. Tvrzení žalobkyně b) o výskytu zvláště chráněných druhů živočichů na pozemku parc. č. 1285/1 v k. ú. Troja, případně na pozemku umísťované stavby tak soud považuje za obecné a spekulativní. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobkyně relevantním způsobem nezpochybnila vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 17. 3. 2020, č. j. MHMP 457965/2020, ač tak bylo výhradně na ní. Soud pro dokreslení považuje za vhodné poukázat na závěry, ke kterým hodnocení dospělo, a to u druhů, na které žalobkyně b) poukazovala: „*Netopýr hvízdavý (Pipistrellus pipistrellus), netopýr pozdní (Eptesicus serotinus), netopýr rezavý (Nyctalus noctula), netopýr vodní (Myotis daubentonii) Pozorování a detekování při lovu kolem toku Vltavy, ale i v zastavěném území. Letní kolonie nebyly v řešeném území nalezeny. Všechny 4 druhy nejsou v současnosti v ČR reálně ohroženy (CHOBOT et NĚMEC 2017).*“ a dále mravenců „*Mravenec stepní (Formica cunicularia), mravenec trávníkový (Formica rufibarbis), mravenec otročící (Formica fusca) Jedná se o obecné a hojné druhy se stabilní početností (BEZDĚČKA 2000), často na člověkem silně*
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

narušených stanovištích. Roztroušeně až pomístně hojně byly pozorovány dělnice všech 3 druhů, kolonie byly zjištěny v případě F. cunicularia, a to běžně v okolí cest a silnic, v kulturních trávnicích, u sešlapávaných pěšin a zkratk přes trávničky.... Jedná se o druhy, které nejsou v ČR ohroženy (HEJDA et al. 2017), jsou to druhy i různých antropogenních ploch, kterých je v oblasti velké množství, další vzniknou i v rámci stavby. Zmínění mravenci jsou bez reálného ohrožení záměrem. Závěry obecné nevztahují se konkrétně k pozemku“. Nelze-li přisvědčit samotnému východisku tvrzení žalobkyně o výskytu zvláště chráněných druhů živočichů, nemohou být již ze své podstaty důvodné ani námitky na uvedené tvrzení navazující (např. tvrzení o nebytnosti provedení biologického hodnocení, vydání výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. apod.). Z uvedeného důvodu se soud jimi blíže již nezabýval.

65. Nad shora uvedené soud rovněž uvádí, že mu není zřejmé, jakým způsobem v případě uvedeného žalobního bodu mělo být zasaženo do práv žalobkyně b). Účast žalobkyně b) v řízení o umístění stavby byla založena jejím vlastnickým právem k sousední nemovitosti, nikoliv jejím právem na životní prostředí. Zásah do svých veřejných subjektivních práv pak žalobkyně b) nikterak blíže nespecifikovala. K tomu soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která sice připouští možnost, aby dotčení jednotlivci hájili veřejný zájem i prostřednictvím svých práv (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264), zároveň však zdůrazňuje, že ochrana životního prostředí nemá sloužit k řešení individuálních sporů mezi investorem a vlastníky dotčených či mezujících nemovitostí (viz rozsudek ze dne 27. 6. 2012, č. j. 3 As 1/2012-21). Jednotlivcům tak nesvědčí obecné právo brojit proti každému zásahu do životního prostředí v jejich okolí, což platí i pro druhovou ochranu živočichů a rostlin (viz např. rozsudek ze dne 29. 5. 2019, č. j. 6 As 375/2018-31).
66. Třetí žalobní bod, ve kterém žalobkyně namítala nesprávně stanovený počet parkovacích stání, vychází z předpokladu, že byty kategorie 1+kk budou využívány jako byty kategorie 2+kk. Uvedenou námitku soud považuje za spekulativní. Nelze totiž předjímat, jakým způsobem bude stavebník dále postupovat a jakou dokumentaci předloží v rámci stavebního řízení. Stavební úřad stanovil v územním řízení jednoznačný počet bytů a parkovacích stání, který je v dalším řízení pro stavebníka závazný. Projektová dokumentace, jež je vyžadována pro územní řízení, nemá takový stupeň podrobnosti, aby z ní bylo možno dovozovat konkrétní dispoziční řešení jednotlivých bytů. Nedodrží-li stavebník podmínky stanovené územním řízením, bude jeho následná žádost zamítnuta. Odkaz žalobkyně b) na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2017, č. j. 29 A 27/2017-216, není relevantní, neboť předmětem přezkumu krajského soudu nebylo územní rozhodnutí, ale zjišťovací řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů. Závěry tohoto rozsudku tak nelze na projednávaný případ vztáhnout. Námitka žalobkyně b) tak není důvodná.
67. Šestý žalobní bod, ve kterém měla žalobkyně b) stanovený počet parkovacích stání za nedostatečný, neshledal soud důvodným. Pro posouzení uvedené námitky soud považoval za rozhodné, že předmětem řízení před správními orgány byla v projednávaném případě žádost stavebníka o vydání územního rozhodnutí. Tato žádost je správními orgány posuzována z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona. Vyhovuje-li žádost těmto hlediskům, nelze žádost zamítnout. V projednávaném případě žalobkyně b) nikterak nerozporela způsob stanovení počtu parkovacích stání, respektive závěr, že byl stanoven v souladu s právními předpisy. Za uvedené situace nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně b) o nedostatečném počtu parkovacích stání. Námitka žalobkyně b) nadto vychází ze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

spekulativního tvrzení, že obyvatelé bytového domu budou využívat cca 152 automobilu. Odkaz žalobkyně b) na projekt lanové dráhy považuje soud za mimoběžný.

68. Soud nepřisvědčil sedmému žalobnímu bodu žalobkyně b), ve kterém byla namítána nezbytnost posouzení vlivu umísťované stavby na krajinný ráz. Ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb. vyžaduje posouzení vlivu umísťované stavby na krajinný ráz v případě, že by mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. O takový případ se však v předmětné věci nejedná. Předmětná stavba je umísťována do urbanistické struktury panelového sídliště, přičemž z hlediska své výšky a rovněž hmotového uspořádání nikterak nevybočuje ze stávající zástavby. Nelze tak dospět k závěru o snížení nebo změně krajinného rázu. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že je předmětná stavba umísťována na hraně svahu. Stavebníkem předloženými podklady (dálkové pohledy), které jsou obsahem správního spisu, bylo doloženo, že tato stavba výškově nad ostatní stavby nevyčnívá.
69. K desátému žalobnímu bodu žalobkyně b) soud uvádí, že uvedený žalobní bod je formulován značně obecně. Žalobkyně b) dovozuje porušení zásady legitimního očekávání ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Žalobkyně b) však neuvádí, jaká část odůvodnění je touto vadou zatížena, případně jaká skutečnost postrádá v napadeném rozhodnutí náležité odůvodnění. Tato skutečnost soudu nedovoluje, aby se námitkou žalobkyně b) blíže zabýval. Formulace žalobních bodů je výlučně věcí žalobkyně b). Soud není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Z uvedeného důvodu soud rovněž považuje za irelevantní odkaz žalobkyně b) na rozsudek č. j. 7 As 143/2017-75.
70. Dvanáctý žalobní bod není přípustný. V uvedením žalobním bodu žalobkyně b) poukazovala na odmítavý postoj žalobkyně a) a místních obyvatel a nesouhlas Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, s tím že žalovaným nebyly brány v potaz. K výše uvedenému soud uvádí, že podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. je žalobkyně b) v řízení před správním soudem oprávněna hájit pouze vlastní práva. Žalobkyni b) tak přísluší vznášet pouze takové námitky, které se bezprostředně dotýkají jejích práv a povinností. Jinými slovy žalobkyně b) není oprávněna vznášet žalobní námitky za jiné subjekty a hájit tak práva a povinnosti těchto jiných subjektů. Námitka, jejíž podstata spočívá v nesouhlasu žalobkyně a), místních obyvatel a Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy s umísťovanou stavbou, je svojí podstatou námitkou, která se týká pouze vytčených subjektů, nikoliv žalobkyně b). Pouze tyto subjekty a nikoliv žalobkyně b) jsou oprávněny v soudním řízení uvést důvody, pro které s umísťovanou stavbou nesouhlasí. S ohledem na uvedené soud námitku žalobkyně b) považoval za nepřípustnou. Nadto je uvedená námitka formulována značně obecně, když neuvádí žádný důvod, pro který uvedené subjekty s umístěním předmětné stavby nesouhlasí.
71. Třináctý žalobní bod žalobkyně b) není důvodný. K uvedenému žalobnímu bodu soud uvádí, že ve smyslu části 5.6.1. (Koridory tramvajové dopravy) ZUR, konkrétně části vymezující podmínky pro následné rozhodování o změnách v území, není možnost umístění stavby v oblasti územní rezervy vyloučena. Zakázány jsou pouze takové změny v území, které by mohly stanovené a v budoucnu teprve prověřované využití podstatně ztížit nebo znemožnit. Dále z příslušné části ZUR vyplývá, že ve vymezených koridorech tramvajové dopravy mají být koordinovány záměry v území se stavbami tramvajových drah při respektování jejich priority. Žalobkyně b) v podané žalobě neuvedla, z jakých skutečností dovozuje, že umístění vlastní stavby brání umístění tramvajové trati, případně ji ztěžuje nebo v jaké části není umísťovaná stavba koordinována s dotčeným záměrem. Za uvedené situace

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

soud považuje zcela obecné tvrzení žalobkyně za spekulativní, a to tím spíš, když příslušný dotčený orgán vůči umístění stavby nevznnesl žádné námítky (viz vyjádření Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje ze dne 29. 6. 2023, č. j. MHMP 929097/2023).

72. Ke čtrnáctému žalobnímu bodu žalobkyně b) soud opakuje, stejně jako v případě dvanáctého žalobního bodu, že žalobkyni b) přísluší vznášet pouze takové námítky, které se bezprostředně dotýkají jejích práv a povinností. Poukaz na zamítnutí všech připomínek dotčené veřejnosti, žalobkyně a) a Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, nebo postoj uvedeného institutu tak není přípustný. Pokud pak žalobkyně b) poukazovala na použití DUR stavebníka, soud uvádí, že přisvědčuje tvrzení žalobkyně b), že stavebníkem předložené podklady by měly být správními orgány kriticky zhodnoceny. Zároveň však má soud za to, že v případě, kdy se správní orgány s podklady stavebníka ztotožní, pak pouhé tvrzení o převzetí textu, aniž by byl tento text ze strany žalobkyně b) relevantním způsobem zpochybněn, k závěru o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů nepostačuje.
73. Patnáctý žalobní bod, ve kterém žalobkyně b) namítala narušení pohody bydlení, soud neshledal důvodným. Uvedený žalobní bod žalobkyně b) vystavěla na obecných a ničím nepodložených tvrzeních, která nadto často nejsou usouvztažněna se zásahem do jejích práv. Žalobkyně b) tak soudu nevytvořila podmínky pro řádný soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Soudu tedy nezbyvá než v obecné rovině konstatovat, že žalobkyně b) nemá žádné garantované právo, aby byl výhled z jejích oken zachován bez jakýchkoli změn. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba. V projednávaném případě pak s ohledem na existující okolní zástavbu nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti dopadu stavby do výhledových poměrů. Ostatně žalobkyně b) ani neuvedla, jak konkrétně se umisťovaná stavba v jejím výhledu projeví. Dále soud uvádí, že umisťovaná stavba plně respektuje odstupové vzdálenosti vymezené čl. 8 OTTP, a i vzhledem k místním poměrům (umisťovaná stavba je od nejbližšího bytového domu vzdálena 42 m) nelze dospět k závěru, že by nepřiměřeným způsobem zasahovala do soukromí žalobkyně b). Ani v tomto případě žalobkyně b) konkrétní zásah netvrdila. Ze studie denního osvětlení a proslunění objektu, ve kterém má žalobkyně b) byt, vyplývá, že i po výstavbě předmětné stavby budou příslušné normy dodrženy, případně nedojde k podstatnému zhoršení. K poukazu žalobkyně b) na tlak na ordinace lékařů, na nedostatek míst ve školách a školkách apod. soud uvádí, že se nejedná o parametry, ke kterým by byly správní orgány v rámci územního řízení povinny přihlížet. V územním řízení stavební úřad posuzuje výlučně soulad stavebníkem předloženého stavebního závěru s požadavky uvedeným v § 90 stavebního zákona. Pokud pak žalobkyně b) poukazuje na vlastní výstavbu předmětné stavby, pak podmínky, za jakých bude výstavba povolena, rovněž nespádají do předmětu územního řízení. Ke stejnému závěru lze dospět i ohledně umístění kontejnerů na odpadky.
74. Šestnáctý žalobní bod je založen na rozporování stavebníkem předložené akustické studie ze strany žalobkyně b) a jejího nesouhlasu se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze 12. 9. 2023, č. j. MZDR 26101/2023-2/OVZ. Žalobkyně b) zpochybnění závěru žalovaného založila na subjektivních a obecných tvrzeních [osobní zkušenosti žalobkyně b)], tvrzení o nedodržování předepsané rychlosti na dlouhých tratích, setkání obyvatel se senátorem, tvrzení, že podklady poskytnuté stavebníkem nedostatečně analyzují otázku přímého a nepřímého hluku apod.), a dále zopakovala své výtky uplatněné v průběhu odvolacího řízení (např. tvrzení o účelovosti zvolení období měření hluku a intenzity dopravy, nezohlednění motorek apod.). Pokud jde o první část námitek, pak soud akcentuje, že žalobkyně b) svá tvrzení nedoložila žádnými relevantními podkladem, a to přestože jí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v jeho doložení nic nebránilo. Soud tak tyto námitky považuje za spekulativní, a tedy nezpůsobilé odpovídajícím způsobem zpochybnit příslušné závazné stanovisko, včetně jeho podkladů. Na uvedeném nic nemění poznámka žalobkyně b), že nemá k dispozici finanční prostředky a možnosti srovnatelné se stavebníkem. Pořízení znaleckého posudku zabývající se akustickou problematikou lze označit za standardní výdaj odpovídající např. poskytnutí advokátních služeb. Pokud jde o druhou část námitek, pak soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně b) pouze opakuje svá tvrzení uvedená v průběhu řízení. Tato tvrzení však byla žalovaným relevantním způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádána. Na uvedené vypořádání žalobkyně b) nikterak nereagovala, případně se omezila na tvrzení o nedostatečném vypořádání svých námitek, aniž by sdělila, v čem konkrétně žalobkyně b) považuje vypořádání za nedostatečné. Za uvedené situace soud neměl žádný důvod se od napadeného rozhodnutí odchýlit. K problematice hluku soud v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí (viz str. 34 až 45). Dále soud k uvedenému žalobnímu bodu sděluje, že obšírné poukazy žalobkyně b) vztahující se k OC Krakov a obchodnímu domu Kaufland Troja považuje za zcela mimoběžné. Tvrzení, že ulice K Pazderkám nepatří do sledované sítě TSK, žalobkyně b) nedoložila. Veřejně přístupné údaje uvedenému tvrzení neposkytují oporu (viz <https://www.tsk-praha.cz/wps/portal/root/dopravni-inzenyrstvi/intenzity-dopravy,uzel8037a8050>). Konečně soud v rámci této námitek poukazuje [s ohledem na časté poukazy žalobkyně b) na lanovku Podbaba-Troja-Bohnice] i na změnu skutkových okolností, ke kterým došlo od vydání napadeného rozhodnutí, a to konkrétně skutečnost, že v současné době realizaci lanovky Podbaba-Troja-Bohnice brání záporné stanovisko EIA.

75. Soud závěrem konstatuje, že osmým bodem se nezabýval, neboť to považoval vzhledem k vysloveným závěrům za předčasné. Jedenáctý žalobní bod žalobkyně b) uplatnila ve formě odkazu na již uplatněné námitky. Soudu tedy nezbyvá než rovněž odkázat na výše uvedené s tím, že vypořádání námitek ve vztahu k bezpečnostní a plynulosti provozu považoval za předčasné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

76. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože soud dospěl k závěru, že stejnou vadou je stíženo i prvostupňové rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 zrušil i toto rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
77. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měly plný úspěch žalobkyně a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyním ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení.
78. Náklady žalobkyně a) představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Soud dodává, že žalobkyni a) nepřiznal náhradu nákladů za její vyjádření ze dne 3. 6. 2024, neboť soud po žalobkyni a) vyjádření nežádal a současně toto vyjádření neobsahovalo žádné nové, pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti, nejedná se tak o

důvodně vynaložené náklady. Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč. Soud rovněž žalobkyni b) nepřiznal náhradu nákladů spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť uvedený návrh soud zamítl a i v tomto případě se tak nejedná o důvodně vynaložené náklady.

79. Náklady žalobkyně b) představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně b) advokátem. Ty jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Celková výše nákladů, které žalobkyni b) v tomto řízení vznikly, činí 9 800 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právní zástupkyně žalobkyně b) advokátky JUDr. Petry Humlíčkové. Pro úplnost soud uvádí, že rovněž žalobkyni b) nepřiznal náhradu nákladů spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť uvedený návrh soud zamítl a nejedná se tak o důvodně vynaložené náklady. Stejně tak za důvodně vynaložený náklad soud nepovažuje náklady za repliku, neboť soud podání repliky nevyžadoval a tato nepřináší pro věc žádné nové skutečnosti.
80. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 10. června 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.